

σε κατάσταση γενικευμένης μπουγάδας η πώση
στο βούτυρο φαντάζει μοναδική λύτρωση τα
περιθώρια εξατλούνται η προσωπική διάθεση
φυτοπλαγκτόν που το καταπίνουν οι φάλαινες
αλλά πάλι πώς τα καταφέρνουν αλήθεια και
παίζουν οι συμφωνικές ορχήστρες αυτοί ρε συ
είναι πάρα πολλοί δεσ παντού ισορροπίες
τρόμου βαρέθηκα να πουλάω και να αγοράζω
προτιμάω να αφουγκράζομαι θέλω να
σταματήσω να νιώθω σαν τον σούπερμαν
παγιδευμένο σε
πηγάδι στο κιλίς

**ΑΣΦΥΕΙΑ
ΒΟΥΡΚΛΗΤ**

ΣΤΕΚΟΝΑΣ ΟΡΘΙΟΣ

Σήμερα
Μουσική Κολεκτίβα

για την αισθητική

συγκατανεύεις στη ροή του ιδρώτα μου κι εγώ
χαμογελάω καθώς αρνείσαι με το νου σου να με ψάξεις
σκληραίνει η ώρα και του χρόνου η πυκνώση φρικτή
μέσα σε δυο στιγμές βλέπω το όραμά μου να χλωμιάζει
θωρακισμένος σε οδόφραγμα που σιάζει φως
αναρωτιέμαι πώς τα δακρυγόνα γέλια θ' αποκρούσω
να συζητάμε για αξίες να παραληρώ
να μην αντέχω ούτε σ' ένα σκέτο χτύπο να σ' ακούσω

κι όταν αρχίζεις ήδη έχεις φθαρεί

ονειρεύομαι
καθαρότερους ήχους
μεγαλύτερες φράσεις
πιο σπάνιες αισθήσεις
ονειρεύομαι

Από μια ιδέα των L.B.

επαφή

ανάου πέτρινη φωνή που καίει το μυαλό
χίλια χιλιόμετρα ο χάρτης να με πνίγει
ψηφιακή η ανάγκη η σκιά που έμεινε εδώ
αιμοραγώ όταν τους φόβους μου ανοίγει

αγγίζα πόνεσα βαρέθηκα κουράστηκα
και θα ουρλιάζω

κι όταν παράσιτα σκληρά γλυκαίνουν τη σιωπή
ψευδοτυχαίες μεταβλητές μας καθορίζουν
αυτό που μ'έσκισε στα δύο δεν είναι η στιγμή
οι μέρες είναι που στο φως με φυλακίζουν

από απόσταση

έφυγες και μου δείχνεις δρόμο να φύγω
να κάνω ότι μπορώ
διπλώνω τα χέρια βαρέθηκα να ζητιανεύω
στους ώμους σου βλέπω αλήθεια
πόσο πολύ λυπάσαι
όπως και τότε που 'χαν διώξει οι γονείς σου από το σπίτι
το μικρό σου το ζώακι

και σιην αρχή μπορούσες και να κάνεις
να παλέψεις να φωνάξεις
να πεις υπάρχουν λόγος που είμαστε θλιμμένοι
υπάρχει λόγος που είμαστε πάντα κουρασμένοι
ετοιμαζόμαστε ξέρεις για όταν αύριο
θα υπάρξει λόγος

6

βλέπεις θέλω πολλά
ίσως να θέλω το παν
το σκοτάδι κάθε αιέρμονης πτώσης
το τρεμόφεγγο παιχνίδι κάθε απόδου
ζουν τόσοι και δεν θέλουν τίποτα
κι απ' το δείπνο το ελαφρό
των τόσο άδειων αισθημάτων τους
είναι χορτιάτοι

γυρίζεις ανασαίνεις διαλύομαι οβήνω
στο όνειρό μου βλέπω κάποιε το χώρο σου όλο
με τα μάτια σου μ'αγγίζεις και μ'αγγίζεις τώρα
γιατί αύριο θα είναι αργά

Ράνκερ Μαρία Ρίλκε

ομίχλη

με ξύπνησαν στο τέλος του δρόμου
ομίχλη και κόσμος πολλές
και νόμιζα πως το όνειρο που είδα
δεν τό'χε προσέξει κανείς

ανοίγαμε δρόμο με τα φώτα ανοιχτά
και ψάχναμε τη δύναμή μας
τη δύναμη εκείνη που μας φέρνει κοντά
τη δύναμη που ιώρα ξεψυχά

περίμενα να ακουμπήσω τη μέρα
μεγαλώνει και φεύγει μπροστά
και πίστεψα πως ότι κι αν κάνω
τα χέρια μου αφήνουν φωτιά

...κι υστερα νομιζα πως απλωσα τα χερια μου και γκαλιασα ολη
ηνποληγιατιειναιδικημουειναιδικημουαυτηηπολη...αλλα
σηξεραοτιδενθαμεαφηναννατηνπαρωσταχεριαμουκαισι
λοςδενθαμουεμενεπαρμονονασειρευομαι...τοξερααυτα
ποιηναρχη...

